

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἡ πρώτη τοῦ Νέου Ἔτους ἑβδομάς παρήλθε χωρὶς ν' ἀφίση σπουδαία τῆς διαβάσεως αὐτῆς ἵχνη. Μετὰ τὴν ζῶην, τὴν κίνησιν τὴν ποικιλίαν τῆς πρωτοχρονιάς, πάλιν ἡ συνήθης μονοτονία μας. Ὁ ἡμεροδείκτης ἤρξατο ἀποτινάσσωσαν ἀνά ἐν τὰ φύλλα του καθ' ἑκάστην καὶ ἡμεῖς τὰς ἡμέρας μας, ὅλας ὁμοίως κεκομμένας καὶ ὁμοίως τετυπωμένας καθὼς τὰ φύλλα ἐκείνου.

Τὰ ἀνάκτορα ἐπρονόησαν ἐφέτος νὰ παρατείνωσιν ἐπὶ πλεόν τὰς τέρψεις, ἃς παρέχουσιν ἐτησίως πρὸς τοὺς πιστοὺς των ὑπηκόους διὰ τῆς εἰκοσιτετροκώρου ἀναβολῆς τοῦ μεγάλου χοροῦ τῆς 1ης τοῦ ἔτους. Ἐσκέφθησαν λίαν ὀρθῶς ὅτι ὁλος ὁ Κόσμος ἠγγρύπησε χαρτοπαικτῶν τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς, ὅτι εἴτε κερδίζων τις εἴτε χάνων πάντοτε ταρασσεται ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ, ἀν μάλιστα τυγχάνει νευρικός, ὅτε καλὸν θὰ ᾔτο ὡς μαλακτικὸν μὲν νὰ παράσχωσι μετὰ τὰ Κύριε ἐλέησον τῆς δοξολογίας, τὸ γάντε τῆς Βασιλείσσης πρὸς ἀσπασμὸν, ν' ἀφίσουν ἔπειτα τὸν κόσμον νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὰς 8 εἰς τὰ σπιτάκια του, διὰ νὰ βεμβάσῃ καὶ ὄνειρευθῇ τὴν μέλλουσαν ἀπόλαυσιν τοῦ χοροῦ τῆς Κυριακῆς. Ἐπειτα ἀκόμη ἐφρόντισαν οἱ γάλοι τοῦ σουπεὶ νὰ μὴν εἶναι τόσοσιν παχεῖς καὶ χαλάσουν τὰ στομάχια τῶν κεκλημένων, αἱ σαμπάναι νὰ μὴν εἶναι τόσοσιν δυναταὶ καὶ ζαλίσουν τὸν κόσμον, πρὸ πάντων δὲ τὰ φασόλια νὰ εἶναι καλὸβράστα διὰ νὰ γίνουσι εὐπεπτοὶ αἱ σαλάται. Καὶ νὰ λέγουσι ὕστερα ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς φιλοσόφους καὶ ὅλας μητρικὰς μερίμνας τῆς Αὐλῆς, ὅτι τάχα ἡ ὑπερήφανος αὐτὴ κυρία δὲν τὰ ἔχει καθόλου καλὰ μὲ τὸν κόσμον!

Εἰς τὸν χορὸν ὅλοι λέγουσι ὅτι καυεχαριστήθησαν ἐφέτος, ἔφαγον λαμπρὰ, ἐχόρευσαν θαυμάσια. Καὶ μόνον ἐξύμισαν καὶ ξυνίζουσιν ἀκόμη τὰ μούτρα των μερικοὶ ὁμογενεῖς, καὶ ἔσκασαν ἐκ ζηλοτυπίας πέντ' ἕξ καλαὶ μας κυρίαὶ διὰ τὸ engagement ἑνὸς τετρακώρου — ἀξίας ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα ἀκόμη χιλιάδων φράγκων. Τοὺς εὐαισθητοὺς ἐτάραξεν ὀλίγον καὶ ὁ χορὸς λέγει τοῦ βασιλέως μετ' ἀγνώστου τινος κόρης Βρεττανίδος, εὐειδεστάτης ξανθῆς. Καὶ διατὶ τάχα, κύριε; Σεῖς ἐξεδηλώσατε τὴν πρὸς τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν εὐγνωμοσύνην σας διὰ τηλεγραφικῶν συγχαρητηρίων καὶ ἀδριάντων τοῦ Γλάδστον, δὲν ἐπιτρέπεται τάχα καὶ ἄλλος τρόπος πρὸς ἐκδήλωσιν τοῦ πανελληνίου τούτου αἰσθήματος, ἐκφραστικώτερος ἅμα καὶ πρακτικώτερος;

Ἦρχισαν καὶ αἱ δωρεαὶ τοῦ ἔτους. Καὶ δωρεαὶ ζευγαρωταί. Ἐκατὸν χιλιάδων ἢ μία καὶ πενήντα ἢ ἄλλη. **Ἐκατὸν πενήντα χιλιάδες** ὑπὲρ τοῦ θεραπευτηρίου τοῦ Εὐαγγελισμοῦ! Εἶνε δωρεὰ μεγάλη, κολοσσιαία, ὅτι θέλετε, μόνον δὲν ἐννοοῦμεν κατὰ τί εἶνε καὶ διατὶ ὀνομασθῆν ὑπὸ τινος ἐφημερίδων **Βασιλικῆς**; Καὶ διατὶ ὄχι **Μαροῦλα, Γαρούφω, Τριαρταγυλλιά**; Βασιλικῆς; ἀλλὰ βασιλικῆς προσφορὰ θὰ εἴπῃ τὸ πολὺ **δύο χιλιάδες** . . . πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν. Ἐχομεν καὶ μουσαφιρέους βλέπετε καὶ πᾶνε πολλὰ τὰ ἔξοδα!

Δὲν εἰζεύριστε ὁποῖαν συγκίνησιν ἐνεποίησεν εἰς ἅπαν τὸ γαλλικὸν ἔθνος τὸ συλληπητήριον τηλεγράφημα τοῦ Δημοτικοῦ συμβουλίου Σκοπέλου πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ Γαμβέττα. Τὸ τηλεγράφημα γραφὲν ἐν συνεργασίᾳ ὄλων τῶν γαλλομαθῶν τῶν Σποράδων Νήσων λέγεται ὅτι εἶχεν ὡς ἐξῆς: *Αἰ ἀντέλω ντὲ γκράν Γαμβέττα λὲ κοσέγι ντιμοτικ ντὲ Σκοπελὸς κτ.λ. κτ.λ.*

Τὸ τηλεγράφημα συνετάχθη οὕτω δι' ἑλληνικῶν γραμμάτων διότι ὁ τηλεγραφητὴς δὲν ἤξευρε γαλλικά.

Ὁ καιρὸς ἀγρίεψε μὲ τὰ σωστά του, ὅλα τὰ ντζάκια καὶ αἱ θερμάστραι ἤρχισαν νὰ λαμπυρίζωσιν ἐκ τῶν φλογῶν. Ὁ Ἰανουάριος καὶ καλὰ ἐννοεῖ μὲ τὰ χιόνια του φαίνεται νὰ φασκιάσῃ ὡς φιλόστοργος πατὴρ τὸ ἀρτιγενὲς νήπιόν του, τὸ φέρων ἀντὶ ὀνόματος τὸν ἀριθμὸν **1883**.

Ἄνεμος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ἐν Ἑθραϊκῷ πλοίῳ:

Ὁ Μ. Β. ἐρωτᾷ τὸν Μ. Ν. Ἐχει ὑπόγειον τὸ μαγαζί σου;

Μ. Ν. Ἐχει.

Α. Β. Μεγάλο ἢ μικρό;

Μ. Ν. Μέτριο, χωρεῖ ἕνα μὲ ἑκατὸ βαρέλας κρασί.

Α. Β. Μαῦρο ἢ ἄσπρο;

ΕΚ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

[ΕΙΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ]

Τῆ 10 Ἰανουαρίου 1883 (ν).

Ἡ εορτὴ τῶν Χριστουγέννων, καθ' ἣν εἶθισται ν' ἀνταλλάσσονται τὰ ἐνιαύσια δῶρα, εορτάζεται ἐν Γερμανίᾳ ὅσον σεμνῶς τόσοσιν καὶ πανηγυρικῶς. Ἀπὸ μὴνός τὰ καταστήματα στολιζόνται μὲ τὰ ὠραιότερα ἀντικείμενα, ἅτινα ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσιν, ἕκτακτα παραπήγματα πηγυνται εἰς τὰς κυριώτερας πλατείας, εἰδικὰ θεάματα καὶ εἰδικὰ διασκεδάσεις ὀργανίζονται καὶ τὰς κεφαλαῖς ὄλων κατέχει ἡ μέριμνα τῶν ἀνταλλαχθησομένων δώρων. Ἡ μήτηρ συνομοτεῖ διὰ τὰ πρὸς τὰ τέκνα τῆς δῶρα, ὁ σύζυγος διὰ τὰ πρὸς τὴν σύζυγον, ὁ ἐρκατὴς διὰ τὰ πρὸς τὴν ἐρωμένην, ἡ σύνοικος διὰ τὰ πρὸς τὸν σύνοικον. Μυστηριώδεις ἐξοδοὶ ἐκ τῆς οἰκίας, πολὺφοροὶ περιπλανήσεις πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ προμελετηθέντος, ἐπιμελῆς ἀπόκρυψις τοῦ ἀγορασθέντος καὶ εἰς τὸ βάθος ἢ ἀπόλαυσις ἐκπλήξεως, συγκινήσεως, χαρᾶς, εὐχαριστιῶν, φιλημάτων. Ἰδοὺ ἡ σκηνογραφία τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν δώρων.

Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, τὸ δένδρον στολιζέται μετ' ἐπιμελείας, καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν πτωχοτάτην οἰκογένειαν, καὶ ἀνάπτονται ἄφθονα τὰ ἐπ' αὐτοῦ πολύχρωμα κηρία καὶ παρατίθεται παρ' αὐτὸ ἡ τράπεζα πλουσία καὶ πρὸ τοῦ καθεστῆναι εἰς αὐτὴν ἀνταλλάσσονται τὰ δῶρα καὶ ἐπιδείκνυνται τὰ ἐξῶθεν ἀποσταλέντα. Καὶ τί φιλήματα, τί σφιγξίματα χειρῶν πρὸς

εὐχαριστίαν! τί ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ ἢ ἐκπλήξεως! ποῖαι ἐκρήξεις χαρᾶς! καὶ πόσα δάκρυα τοιαύτης πολλᾶ- κης! Τὴν δ' ἐπιούσαν ἐξακολουθεῖ ἢ ἀέναντος κινήσεις τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν, καταφόρων καὶ διανεμουσῶν τὰ εἰς πακέτα ἀλλαχόθεν φθάσαντα δῶρα, καὶ ἀρχεται ἢ ἀνταλλαγή τῶν ἐπισκέψεων καὶ τῶν δῶρων ἢ ἐπίδειξις, παρατεινόμεναι μέχρι τοῦ Νέου ἔτους.

Ἄλλὰ τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιάς ἄλλη πάλιν κινήσις. Τὰ λιθογραφεῖα, τὰ χαρτοπωλεῖα καὶ τὰ ἀνθοπωλεῖα εὐρίσκονται εἰς τὸ ζενιθ τῶν ἐργασιῶν. Κατασκευάζουσι ἐπισκεπτήρια, ἀνοηπλέκους συγχαρητήρια καὶ ἐκθέτουσιν εἰς κοινὴν θέαν τὰς χαριστάτας ἐκεῖνας πεποικιλμένας χάρτων, πολυχρώμων ἢ ἐπιχρυσῶν, μετὰ εἰκόνων ἢ ἀνθέων, στίχων ἢ ἐπιγραφῶν, αἰσθηματικῶν, σατυρικῶν, εὐφυλόγων σεμινοτύπων. Καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς ἐπιγράφονται οἱ φάκελλοι καὶ παραδίδονται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον κατὰ δέματα. Εἶναι ἀπίστευτος ἢ ἕνεκα τῆς ἀποστολῆς τῶν συγχαρητηρίων τούτων ταχυδρομικὴ κινήσις τῆς πρωτοχρονιάς. Ἀναβιβάζουσιν εἰς δεκατρία ἑκατομμύρια παραλαβῶν καὶ ἀποστολῶν τοιούτων τὸν ἐκ τῶν ταχυδρομείων τοῦ Βερολίνου μόνον διελθόντα ἀλληλογραφικὸν τοῦτον κατακλυσμόν. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐν Βερολίνῳ, ὅστις δὲν ἔλαβε ἢ δὲν ἀπέστειλε κατ' ἐλάχιστον ὄρον πλείονα τῶν πέντε. Ἰπῆρξαν μάλιστα πλείστοι οἱ παρά τοῦ αὐτοῦ προσώπου πλείονα τῶν δύο λαβόντες· πρῶτον τὸ ἐπισκεπτήριον, καὶ εἶτα τοῦλάχιστον μίαν χάρταν μετὰ εἰκόνας ἢ ἀνθέων ἐμφαντικῶν σημασίας, μετὰ εὐχῶν ἢ στίχων ἡμεροσμένων εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ παραλήπτου. Καὶ ἀμέσως ἀρχεται ἢ ἐργασία τοῦ νοῦ, ἵνα μαντεύσῃ τὸν ἀνώνυμον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀποστολέα.

Καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ἡ ἐορτὴ ἔχει ἰδιάζοντα τύπον. Τὴν παραμονὴν ἐορτάζουσιν ἐν ταῖς οἰκίαις τὸν ἅγιον Σίλθεστρον ἐν φαιδρότητι καὶ διαχύσει, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐν χαρτοπαιξίαις ὡς παρ' ἡμῶν, ἐν σπουδαῖς οἴνου διὰ τὸ ἔκτατον καὶ πότῳ φλογίζοντος πουντσίου, ἐν ἄσμασι καὶ χοροῖς, ἐν χαρᾷ καὶ εὐθυμίᾳ. Ὅλιγον δὲ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου τοὺς γαργαλίζοντας βαλλισμοὺς τοῦ Στράους ἢ τοῦ Σοπίν, διαδέχεται ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἢ κροῦσις θρησκευτικοῦ ἄσματος, καὶ ἡ πρὶν γελόεσα κλειδοκυμβαλίστρια ἐν κατανύξει νῦν συνοδεύει τὰς φωνὰς τῶν συντρόφων τῆς ψαλλουσῶν ἐν ἐκστάσει ὕμνους θρησκευτικούς.

Καὶ μόλις ὁ πλήρης συγκινούντος μέλους ὕμνος τελειώσῃ, ἢ πρὸς μικρὸν ἀνασταλεῖσα εὐθυμία ἐκρήγνυται θεοῦβδωστέρα καὶ νέαι σπονδαὶ ἀποχαιρετίζουσι τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ἀπερχομένου ἔτους.

Ἄλλ' ἤδη σημαίνει μεσονυκτίον. **Prosit neujahr!** (Εὐτυχὲς τὸ Νέον Ἔτος!) βροντῶδες ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ στήθη ὄλων, ἐνῶ αἱ δεσποινίδες ἀναβαίνουσαι ἐπὶ ἐδρῶν πηδῶσιν ἐν χαρᾷ, ὅπως ἐν χαρᾷ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ νέον ἔτος, καὶ τὰ ἀγνιόπαιδα χυνόμενα εἰς τὰς ἐδοὺς ἐκκωφαίνουσι τοὺς διαβάτας διὰ τῶν ἀγρίων φωνῶν των. Αἱ σκηναὶ ἀμέσως χωρίζονται ὅλως διάφοροι ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐν ταῖς ἐδοῖς. Ἐν τῷ οἴκῳ μὲν κομίζεται ἐπὶ τῆς τραπέζης λεκάνη πλήρης ὕδατος καὶ κλεῖς εὐμεγέθους καὶ πύραυνον λαμπυρίζον καὶ τεμάχια μολύβδου ἰσομεγέθη. Ἐκαστος τῆλει ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἐντὸς μεγάλου κοχλιαρίου τὸ ἑαυτοῦ μολύβδοτεμάχιον καὶ ἐκκενοῖ αὐτὸ διὰ τῆς αὐτοειδοῦς λαβῆς· τῆς κλειδὸς ἐν τῷ ὕδατι ὅπου λαμβάνει ποικίλα σχήματα. Εἶτα δὲ ζητεῖται τὸ προσομοιάζον τῷ ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξαχθέντι ἀπεψυγμένῳ μολύβδῳ. Διότι ἀπὸ τοῦ σχήματος αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἢ τοῦ νέου ἔτους τύχη. Καὶ ἐὰν φερ' εἰπεῖν ὁ μολύβδος

μῖας δεσποινίδος ἐσχηματίσθη κατὰ τύχην εἰς εἶδος ρινὸς καὶ πῶγωνος, οἰοεὶ εἰς μορφήν ἀνθρωπίνην, δὲν χρειάζεται μεγάλη μαντικὴ δύναμις διὰ νὰ προεῖπῃ τις ὅτι ἀφούκτως θὰ ὑπανδρευθῇ κατὰ τὸ νέον ἔτος. Καὶ οὕτω αἱ παραδοξώτεραι ἐξηγήσεις συνοδεύουσι τὴν ἐκ τῆς λεκάνης ἐξαγωγήν τοῦ μολύβδου ἐκάστου ἐν μέσῳ γελῶτων φαιδρῶν καὶ εὐθυμίας ἀπροσποίτου καὶ ἀφελείας εἰλικρινοῦς.

Ἄλλ' ἐν ταῖς ἐδοῖς ἡ σκηνὴ εἶναι ποικιλωτέρα. Τὰ «Καλὴ πρωτοχρονιά!» ἐκβάλλονται ἀγριώτερα ταράσσοντα τὰ νεῦρα τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων. Καὶ ἐδῶ μὲν συνάθροισις ἀντισκητῶν περὶ τινὰ ἀνακαλυφθέντα ἰουδαίου, ἐκεῖ δὲ ἄλλη ἀντικυλινδρῶν περὶ τινὰ συναντηθέντα ὑψηλὸν πῖλον, οὗς κυλίνδρους οἱ γερμανοὶ καλοῦσιν. Ἐν ἀμφοτέροις δὲ ταῖς περιπτώσεσι τὸ μαρτύριον εἶναι πλήρες. Εἶτε ἀπόγονος τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς συναθροίσεως, εἶτε στίλβων κύλινδρος τοῦ ἀρίστου ἐργοστασίου, ἢ τύχη δὲν ἀλλάσσει, ἀλλὰ θ' ἀποτυμπανισθῇ καὶ θὰ μωλωπισθῇ, θὰ ραβδοκρουσθῇ καὶ θὰ γρονθοκοπηθῇ. Σπανίως δύναται νὰ τὸν σώσῃ ἢ παρέμβασις τῆς ἀστυνομίας.

Διότι καὶ αὐτὴ ἡ ἀστυνομία καθίσταται ἀντικείμενον στωπτικωτάτων σκηνῶν. Οὕτω πολυάριθμοι φοιτῆται ἀρχίζουσι νὰ φωνάζωσιν ἀγρίως ἐν θέσει κεντρικωτάτῃ:

— Βοήθεια! βοήθεια!

Καὶ ὅταν φανῶσιν οἱ πανταχόθεν ἐν καλπασμῷ ταχεῖ καταφθάσαντες ἐφιπποὶ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες λαμβάνουσι κατὰ πρόσωπον ἐν φαιδρότατον καὶ ἐν χορῷ δυνατὰ ἀπαγγελλόμενον:

— **Prosit neujahr!** (Καλὴ πρωτοχρονιά!)

Ἐφέτος ὅμως τὸ νέον ἔτος εἶχε διὰ τοὺς Γερμανοὺς ἐκκακτον σημασίαν. Ὁ θάνατος τοῦ ἐπιφανοῦς πολίτου καὶ ἀκαταγωνίστου ῥήτορος τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας τοῖς ἐσχάρσε γλυκυτέραν τὴν αὐγὴν τῆς πρωτοχρονιάς, αὐτὴν ταῖτην ἦν ὁ Κάρολος Δίλκε εὗρεν ἐν τῷ λόγῳ του διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, πολὺ σκιερὰν. Μεθ' ὅλας τὰς αἰσθηματικὰς νεκρολογίας· αἱ αἱ ἐφημερίδες των ἐδημοσίευσαν, ἢ χαρὰ αὐτῶν δὲν ἀπεκρύπτετο. Αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἐδίστασε νὰ τὴν ἐκδηλώσῃ ἀπροκαλύπτως. Στρατιωτικὴ ἐξοχότης, ἐκ τῶν ὑπασιπιστῶν του, ἐβεβαίω ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κ. Φανῆς Λέβαλτ, τῆς περφημισμένης γερμανίδος μυθιστοριογράφου, ὅτι ὁ λευκόθριξ αὐτοκράτωρ ἐν παιδικῇ χαρᾷ ἀνῆγγελε τοῖς περὶ αὐτὸν ὅτι «διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Γαμβέτα ἐξησφαλίσθη ἢ εἰρήνη τοῦλάχιστον δι' ἕν ἔτος»!

Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀνατρέξῃ τις εἰς τὰ ἐπίσημα λόγια ὅταν ἔχη πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ ἡμιεπίσημα γραφόμενα. Ἐκ τῶν μᾶλλον συμπαθῶς σκιαγραφησάντων τὸν ἀπαράμιλλον ἄνδρα τῆς *revanche* ἡμιεπισήμων φύλλων, ἐν μὲν ἔγραψεν ὅτι διὰ τοῦ θανάτου τούτου ἐξησφαλίσθη ἢ ἡσυχία τῆς Γερμανίας τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἄλλο δὲ ἀπεθαύμαζε τὰς ἀνεξερευνητούς βουλάς τῆς θεῖας προνοίας, ἥτις ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀφῆρπασεν ἀπὸ τοῦ γήινου κόσμου τοὺς τρεῖς ἀσπόνδους ἐχθροὺς τῆς Γερμανίας, τὸν Γαριβάλδην, τὸν Σκοβέλεφ καὶ τὸν Γαμβέταν!

Δὲν γνωρίζω ἂν τὴν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Γαμβέτα χαρὰν ἔσχεν ἀφορμὴν ἢ ψιθυρίζομένη ἀσθένεια τοῦ αὐτοκράτορος. Περὶ τούτου αἱ ἐφημερίδες τηροῦσιν ἀπόλυτον σιγὴν. Οὐχ ἦσσαν, καίτοι εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν ἀπέθανεν οὗτος, ὡς διεδόθη ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἀνέγραψεν ὁ **Figaro**, φαίνεται ὅμως ἐπίσης βέβαιον ὅτι προσεβλήθη ὑπὸ οὐχὶ σοβαρᾶς ἡμιπληγίας παραλυσάσης ἐλαφρῶς τὸν ἕνα τῶν βραχιόνων του.